

Ismeretlen, de Isten előtt ismert pap bizonyosága ...

Joseph Tremblay-nek hívnak, papja voltam a katolikus egyháznak hosszú évekig, és a katolikus egyházba születtem bele. De amikor hívővé lettem, és újjászülettem, el kellett hagynom az egyházat, amelynek tagja voltam születésem óta.

Sokan a barátaim közül nagyon meg voltak lepődve és nem értették a döntésemet, magyarázatot kértek, ezért is vagyok itt most. Lehet, hogy sokan vannak akik már ismerik ezeket a dolgokat, amiket most megosztok majd, de távol álljon tőlem, hogy bárkit hibáztassak vagy megtámadjam bármelyik vallási rendszert. Meg vagyok győződve arról, hogy Isten a szeretet Istene és bárkit képes megváltani, bármikor és bárhol is legyen az a személy, bármilyen állapotban, és bármilyen « fajhoz » is tartozzon.

Isten képes arra ma is, hogy megmentsen bárkit, aki megbánja bűneit, és megvallja Jézus Krisztust megváltójának. Az én személyes tapasztalatom csak egy példa. 1964-ben kezdődött, Chile-ben, amikor missziót teljesítettem a Szeplőtelen fogantatás rendben és a kilépésemkor, 1966-ban végződött.

Mi történt a két dátum között? Hát a lelkem üdvösségre talált.

Már hosszú idő óta keresett Isten és ez folytatódott addig, amíg én is oda akartam adni magamat Neki.

Már akkor meg akartam tenni, amikor még egyházam tagja voltam, amelyben születtem. És így történt, hogy Isten egy napon felnyitotta a szemem, megértette velem, hogy bűnös vagyok és Ő az egyetlen, aki nekem kegyelmet adhat.

Hogyan is történt ez? Ezt próbálnám meg elmagyarázni az elkövetkezendőkben.

1924-ben születtem Québecben, Kanadában. A szüleim lelkiismeretesen neveltek gyermekkorom óta, és nagy tisztelettel Isten iránt, egy nagy vágyat adtak arra, hogy amennyire csak lehet szolgáljam. Mindent neki akartam szentelni, hogy tetszésére legyenek, ahogyan Pál apostolnál is olvastam: «Szánjátok oda a ti testeiteket élő, szent és Istennek kedves áldozatul, mint a ti okos tiszteleteteket. « (Róm 12.1).

Azért hogy Isten tetszését elnyerjem, neki szenteltem az életem a vallásos papi szolgálatban. Több évi tanulás után, pappá szenteltek, Róma mellett Olaszországban. Egy évvel később kiküldtek egy Bolíviai misszióba és Chile-ben, ahol 13 évig dolgoztam.

Nagyon szerettem ezt a munkát és megpróbáltam olyan jól dolgozni, amennyire csak tudtam, örülvén hogy kísérőim is ugyanabban az igyekezetben vannak, habár néha némi iróniával néztek rám, a Biblia tanulmányozó stílusom miatt.

Ezalatt sokat töprengtem azon, hogy megosszam e velük felfedezéseimet, amelyeket ők helytelenek találtak. Néhányan csúfoltak is «József Bibliája», de tudtam, hogy ez a

csúfolódás az irigységük miatt van. Mivel ők is ebben a szolgálatban voltak, Isten igéjével.

Szerveztek egy olvasó-klubot, mint Biblia-tanulmányozást, ami engem is arra készítetett, hogy még jobban belemerüljek a tanulmányozásba, hogy felkészüljek a házi szentbeszédre és az improvizált válaszadásokra.

Ekkora a Biblia tanulmányozás ami eddig csak hobbi volt, szakmailag is fontossá vált. Felismertem igazságokat, amelyeket így már sokkal tisztábban éreztem és arra jutottam, hogy sok dogma, amit tanultam, nincs jelen.

Ezek a tanulmányozások rávilágítottak arra is, hogy nem ismerem a Bibliát.

És elmondtam a feljebbvalóimnak is, hogy a szabadságom alatt el szeretnék menni tanulmányozni a Bibliát, ha rám kerül a sor. Ekkor az antofagastai jezsuiták meghívtak egy Biblia-iskolába, amit az egyetemen indítottak. Nem tudtam, hogy hogyan értesültek a Biblia iránti érdeklődésemről. De annak ellenére, hogy nem voltak alapjaim, elfogadtam a meghívást. Tudván, hogy ez egy új felelősség és még komolyabban vizsgáltam Isten igéjét. Hány átvirrasztott éjszaka, hogy felkészüljek az óráimra, a gyűlésekre, a szentbeszédre.

És hogy fenn tudjak maradni a Biblia-olvasás alatt zenét hallgattam. Kaptam egy kis rádiót, amin a legszebb koncert-közvetítéseket hallhattam, anélkül, hogy cserélni kellett volna a lemezt.

Egyik alkalommal egy nagyon szép vallásos zsoltárt énekeltek. Az ének alatt hallottam a « Jézus » szót, időnként, többször is, miközben olvastam a Bibliát és a magyarázatokat.

A hangulat nagyon különleges volt. A zsoltárok rövidek voltak, de egy kicsit úgy éreztem ez helyettesíti az olvasás és az utolsó versre nagyon figyeltem: Mert azt, a ki bűnt nem ismert, bűnné tette értünk, hogy mi Isten igazsága legyünk ő benne (2 Kor 5,21).

Először megpróbáltam állomást váltani, mert nagyon zavart, hogy hallgattam a beszédet a tanulmányozás alatt, és mondtam magamnak: « milyen titkokat tudok felfedni minden képzettségemmel, mit tudok megmutatni? » De egy rövid gondolkodás után elfogadtam és meghallgattam, vajon mit akar nekem mondani és egy csodálatos dolgot tanultam meg az Úr Jézusról. Nagyon össze voltam zavarodva, mivel tudtam, hogy sosem tehetek annyit, amennyi szükséges. De úgy tűnt, mintha Jézus beszélne hozzám, mintha előttem állt volna, és rájöttem, hogy milyen keveset ismertem Jézusból, pedig ő töltötte be a gondolataimat és a tanulmányozást. Nagyon messzire éreztem magam tőle és ez volt az első alkalom, hogy egy erős érzés szállt rám Jézussal kapcsolatban. Nagyon idegennek tűnt az én életemben. Úgy éreztem, hogy egész bensőm üres.

Nagyon nagy ürességet éreztem, ami körül felépítettem előtte az alapjaimat és minden teológiai dogmát, amik nagyon szépek és jól megszerkesztettek voltak, de nem érintették meg a lelkemet és nem változtatták meg a szívemet.

A nagy ürességet éreztem magamban és de folytatni akartam a Biblia tanulmányozást, ráerőszakolva magamat az olvasásra, az imára és a meditációra, és ez az üresség egyre csak növekedett. És tovább hallgattam ennek a rádióknak az adásait is és megtudtam hogy Quioto-ból sugározzák. Az adó neve H.C.J.B.És azt is megtudtam, hogy ez az adó arra lett szerkesztve, hogy általa az egész földre eljusson az evangélium.

Néhányszor nagyon megérintett, amit itt hallgattam és írtam is a rádió állomás vezetőjének, melyben megköszöntem az adásokat és felvilágosítást kértem. Ami a legjobban megragadott mindabból, amit hallottam, ahogyan a megváltásról beszéltek « kegyelem által », hogy az ember megváltásának ára kifizetett, meg vagyunk váltva.És ez egyedül Jézus a Megváltó, hogy az ember nem magasztalható semmiért, a cselekedetei nem tesznek semmit az örök élet elnyerése tekintetében. Ez egy ingyenes ajándék, és semmiképpen egy kiérdemelt váltság, mindannak megadja Isten, aki megbánja a bűneit, és befogadja Jézust az életébe, mint személyes Megváltót. Mindez nagyon újként hangzott el nekem, mivel ellenkezője volt annak, amit a teológiából tanítottak, hogy a Menny és az örök élet megnyerhető, ha kiérdemeljük, a hűség, a szeretet és áldozatok által. Amit egyébként próbáltam is megvalósítani az évek alatt, és minden erőfeszítem után csak azt tudtam magamnak mondani: » nem haladtam előrébb, ha halálos bűnt követtem el, akkor a pokolba jutok, ebben az állapotban.

A teológia azt tanította, hogy cselekedetek és áldozatok által lesz üdvösségem és a Bibliában megtalálom az ingyenes megváltást. A teológia nem adott üdv bizonyosságot, és a Biblia megajándékozott ezzel. Egészen összezavarodtam. Abba kéne hagynom! Nem hallgatom tovább ezeket az evangéliumi műsorokat. Riasztó volt a tudat. Egész testemben szenvedtem és a szívemben is. Az álmatlanság gyötört, fejfájás, halálfélelem. Nem volt kedvem misét mondani, sem a gyónásokat hallgatni. A lelkemnek szüksége volt megbocsájtásra és vigasztalásra minden meghallgatott lélektől. Elkerültem mindenkit.

De Isten tovább beszélt hozzám magányomban és remegő szívemben. Nagyon sok kérdés merült fel bennem, aggodalmak jöttek fel a szívemben és Isten beszéde a segítségemre érkezett, felfrissített és melegséggel töltött el: « Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy a ki benne hisz el ne vesszen, hanem örök élete legyen(Jn 3,16) És ez is: « mert mindnyájan vétkeztek és szűkölködnek Isten dicsősége nélkül, megigazulván ingyen az ő kegyelméből a Jézus Krisztusba való váltság által »

És még egy, amit olvastam: « Mert a bűn zsoldja a halál és Isten kegyelmi ajándéka az örök élet Jézus Krisztus által » és még nagyon sok, amiket most ismertem meg, hallgatva a H.C.J.B rádiót.

ÉS elmentem a vezetőimhez, hogy mindezt elmeséljem. Aki az én zárdámban volt, egy nagyon bölcs ember, igazi apa mindenkinek. Már feltűnt neki a bennem zajló változás. Megváltoztam és valami nem stimmel velem. Elmagyaráztam neki, hogy miért, és hagyott engem beszélni. Mielőtt befejeztem a gyónásom, azt mondtam neki: Szeretném, hanem nemcsak olvashatnám a Bibliát és tanulmányoznám, de az életemen alkalmazni is tudnám, nélkül hogy bárki is számon kérné rajtam. Erre nagyon rövid választ kaptam,

nem akart megbántani és javasolta, hogy folytassam a Biblia olvasását, de meg kellene tartanom a hűségemet az « anyaszentegyház » iránt, ahol megtesszük a dolgokat sokszor, anélkül, hogy értenénk. Tisztelettel hallgattam a felettesem, amennyire tudtam, de láttam, hogy neki sincs üdvbizonyossága. És a szívemben már elvesztettem a hitem az egyházban, mivel nem hirdette az üdvbizonyosságot. Törés keletkezett a szívemben, és egyre csak nőtt összetörve mindazt amiben eddig hittem. De a Világosság egyre nagyobb lett, pedig nem is reméltem. Én kerültem sorra, hogy prédikáljak, és előző szombaton hallgattam a rádióban Billy Graham-t, “A döntés órája” című műsorban. Ez az adás volt, ami sokszor segített, hogy a szentbeszédet előkészítsem a vasárnapokra. Ez alkalommal a beszédem témája a « Vallásos képmutatás volt » Máté evangéliumának 7.fejezete alapján:

»Nem minden, aki ezt mondja nekem:Uram, Uram! Megyen be a mennyek országába, hanem aki cselekszi az én mennyei Atyámnak akaratát.

Sokan mondják majd nékem ama napon:Uram, Uram nem a te nevedben prédikáltunk-e, és nem a te nevedben üztünk-e ördögöket, és nem cselekedtünk-e sok hatalmas dolgot a te nevedben?

ÉS akkor vallást teszek majd nekik: Sohasem ismertelek titeket, távozzatok tőlem, ti gonosztevők (Máté 7. 21-23).

Ismertem a közösségemet, a hiú dicsőség vágyra akartam felhívni a figyelmüket, amit néhányuk nagyon is alkalmazott, a megtett jócselekedeteket, amivel csak magukat csapják be.

De ahogyan beszéltem, éreztem, hogy a beszédek visszaszállnak rám, mint egy ping-pong labda, ami az arcon csap. Nagyon furcsa milyen az emberi lélek, néhány másodperc alatt képes végigfuttatni ennyiféle gondolatot. Miközben mondtam a szentbeszédemet, folyamatosan a saját szívemnek beszéltem amit mondtam, úgy tűnt mintha a beszéd az én személyes szükségeimnek íródott volna. Azt gondoltam, azért, mert én is vallásos és pap voltam, és ráadásul a legjobb a környezetemben. És ezek a beszédek bennem visszhangoztak: « Soha sem ismertelek téged, távozz tőlem. »Saját érveléseim és meggyőződésemmel kerültem szembe. Hogyan lehetséges ez, hogy Isten nem ismerne rám? Nem vagyok eléggé elkötelezetten vallásos? Nem vagyok a papod? Nézz meg minden áldozatot, amit eddig megtettem:Tanultam éveken keresztül, elhagytam a szüleimet, az országomat, szegénységben, tisztaságban, engedelmisségben, minden gazdagságomat neked adtam, az egész testemet és akaratomat, hogy jobban tudjalak szolgálni. És te azt mondod erre nekem, hogy soha nem ismertél? Ráadásul, minden szenvedés, amit átéltem a missziós tevékenységek alatt. Sosem azt ettem, amit akartam, sírtam a sírókkal, megkereszteltem sok gyermeket. Meghallgattam milliónyi gyónást, sok lelket megvigasztaltam, szenvedtem éhségtől, szomjúságtól, magánytól, megalázás, megvetettség és üldöztetés, készen vagyok majdnem az életemet is adni érted, annak ellenére, hogy mindezt felsoroltam az Úrnak, még mindig hallottam ugyanazokat a szavakat: »soha nem ismertelek téged ».Úgy éreztem, hogy minden magyarázkodásom és erőm kifogyott, és hogy azonnal zokogni fogok, ott, a híveim előtt, sírtam. És a könnyeim megakadályozták, hogy tovább mondjam a beszédemet. Teljesen reménytelenül láttam

mindent, egy elfecsérelt életet. Szemtől szembe a bűneimmel és Isten megítélésével. Már túl soknak éreztem a dolgot. Közben a többiek folytatták a misét és én kimentem a templomból és elmentem az irodámban, hogy egy nyugodt helyet találjak. a fejemet az asztalra hajtottam és vártam, hogy lenyugodjak.

Hol találjak most menedéket? Miért nem ment meg most a teológia, amit tanultam? Ha visszagondolok rá, benne vagyok minden dogmában, a tanokban, de amitől vártam a segítséget az fordul most ellenemre, és kínoz engem, pánikban voltam. A barátaim felé fordultam. Ők ugyanabban a helyzetben voltak, bizonytalanok, tehát nem várhattam segítséget. Magamra néztem és nem voltam több, mint egy élő rongy, nem bírtam tovább, teljesen kimerült, depressziós és elbátortalanodott voltam. És ebben a pillanatban Isten megpróbálta kimutatni a kegyelmét. Amikor egy ember lemond mindarról, amit emberileg megtehetne, ez Istennek megengedi, hogy megnyilvánuljon:

« Mert kegyelemből tartattatok meg, hit által és ez Isten ajándéka, hogy senki se kérkedjék. » (Ef 2,8-9)

ÉS ezzel az ígérettel és ezekkel a szavakkal mutatta be Isten a Kegyelmet, amit kaptam. ÉS ez által értettem meg a hibámat és hogy Isten miért utasított el. Azzal az indokkal, hogy nem ismer engem. Meg akartam szabadítani magam a saját tetteim által, és Ő a kegyelme által akart megszabadítani.

Valaki, aki foglalkozik az én bűneimmel, és a hozzátartozó büntetéssel? Az Úr Jézus Krisztus! Ezért halt meg a kereszten. Az én bűneimért valaki más halt meg, nem önmagáért, Ő soha nem vétkezett. Akkor kinek a vétkéért. Nem-e az enyémeért? IGEN! Ezek az enyémet voltak és visszaemlékezem az Úr egy másik szavára:

« Jöjjetek hozzám ti, kik megfáradtatok és én nálam megpihenhettek. »(Mt 11,28) Megértettem, hogy Jézushoz kell odamennem, ha biztos akarok lenni az üdvösségemben, és hogy megnyugodhat a lelkem. Ez az ige az Úr Jézustól jött az eszembe, és úgy hangzott el, mintha Jézus közvetlenül mellettem állna. Ezért megkérdeztem tőle:hol vagy Uram? De mi előtt még folytathattam volna, egy másik ige jött elém.

«Ime, az ajtó előtt állok és zörgettek. Ha valaki hallja a hangom és kinyitja az ajtót, bemegyek és vele vacsorálok és ő énvelem. » (Jel 3,20) Tehát kinyitottam neki a szívem ajtaját.

Most, hogy megtudtam, hogy hol volt Jézus Krisztus.sokkal közelebb volt, mint ahogyan az valaha is képzeltem volna.Hát csak be kell engednem a szívembe, az életembe, és nem kell más emberek beleegyezését kérnem ehhez. Ennyit mondtam Neki: »Jöjj, Uram Jézus, jöjj a szívembe. Légy a vezetőm és mesterem, ó szeretett Megváltó » Ettől a pillanattól kezdve, tudtam, hogy megszabadultam minden büntetéstől, ami annyi idő óta nyomasztott. Megmentett engem, megbocsájtott, és örök életet adott. Biztos voltam benne, mivel ezt Isten nyilatkoztatta ki az igéjében: »A kik nem vérből, sem a testnek akaratóból, sem a férfiúnak indulatjából, hanem Istentől születtek. És az Ige testté lett és

lakozék mi közöttünk (és láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét), a ki teljes vala kegyelemmel és igazsággal. »(Jn 1,12-13)

Isten gyermekévé lettem, és Isten, az Atyám, megkezdte munkáját bennem. Akkor értettem meg ezt az Igét, pedig már sokszor hallottam és meditáltam róla: «Mert azt, a ki bűnt nem ismert, bűnné tette értünk, hogy mi Isten igazsága legyünk ő benne.» (2Kor 5,21)

És ugyanígy egy másik: »És ő megsebesítettett bűneinkért, megrontatott a mi vétkeinkért, békességünknek büntetése rajta van, és az ő sebeivel gyógyulánk meg (Ézsaiás 53,5).

És mi történt ezután ?

Ugyanúgy folytattam papi szolgálatomat amennyire jól csak tudtam. De, egyre inkább idegennek éreztem magam a saját bőrömben. Úgy éreztem, hogy a kegyelem szabadított meg, és ez tett Isten gyermekévé, és ez összeütközött a tetteimmel, és ahogyan megpróbáltam élni. Nagyon boldog voltam, mert üdv bizonyosságom volt, de majd megfulladtam azok közt a keretek között, amelyek arra buzdítottak, hogy tegyek azért, hogy kiérdemeljem az üdvösségemet. Az üdvösségemért, amim már megvolt. Tehát, minden ilyen cselekedetet félretettem egymás után. Még a prédikációm is megváltoztak, mind formájukban, mind irányítottságukban. Csak azt érdekelt, amit Jézus tett és ami által én elhagyhattam az előre elkészített témáimat, melyeket a liturgiára alapoztam, hogy ezek erőfeszítéseket helyett a hangsúlyt a Személyére és a Szabadítom munkájára helyezzem, bemutatván Őt, úgy, amint van, a megdöbben, kissé zavarodott plébániámon.

Ahogy szabadabbnak éreztem Isten felé a kapcsolatomban, ami az üdvösségemet illeti az Ő fia által, úgy saját magam és az engem körülvevő emberek felé nagyon nehezemre esett ezt érzékeltetni. Kívülről, mint a papi ruhám is mutatta, egy cselekedeteken alapuló vallást mutattam, mely az üdvösségéért tesz, míg a szívemben már tudtam, hogy Isten megbocsájtott nekem, nem miattam, hanem a saját Fia által, aki egyszer és mindenkorra elvégezte a munkát a kálváriai kereszten.

Képmutatónak éreztem magam, és ez az állapot egyre jobban elviselhetetlenné vált bennem. Ezért kértem a vezetőimet, hogy fogadják el a felmondásomat és engedjenek el a szolgálatból. Nem is tudván teljes mértékben, hogy ezt miért kértem, de azt tudtam, hogy nem vagyok többé képes vallásos dolgokat prédikálni, amely a Bibliának ellentmondó. A feljebbvalók elfogadták a felmondást, de ők sem értették, hogy miért akarok távozni, mivel szinte elkényeztettek, szerintük semmim sem hiányzott. Ez igaz, semmi hiányt nem szenvedtem, ami a materiális dolgokat illeti (ruha, enivaló, szállás, egészség), de mióta megkaptam az üdvbizonyosságot, Jézus lett az én Mesterem. Semmi dolgom nem volt többé, hogy elnyerjem az üdvösséget, mert ezt Krisztus nyerte el nekem, és nagy árat fizetett. Amikor egy büntetett Istenhez fordul és Rá bízta magát az üdvösségért, már nem fog több büntetett elkövetni, amikor egy drogos jön Istenhez, vagy egy parázna, nem fog többé abban a bűnben élni. Ez azt is mutatja, hogy mindaz, ami történik megváltoztatja az életét. ÉS ahogyan én, nem követtem el ilyen nagy vétkeket, se nem drogoztam, hogy a « bűnösök » közé soroljanak. De akkor mitől éreztem mégis,

hogy valami elválaszt Istentől, aki annyira szeretett engem, hogy egyszülött fiát feláldozta érterem. Ebben a kissé zavaros szituációban voltam, amikor újra Istenhez fordultam segítségért, megkértem, hogy jöjjön a segítségemre, és mutassa meg az utat, amit követnem kell, a döntéseket, amit meg kell hoznom, és kész voltam elhagyni a hivatásomat, papi öltözékemet is, ami kezdett megfojtani. És az Úr, aki nem hagy félmunkát maga után, válaszolt az imáimra.

Találkozás más keresztényekkel

1965-ben visszaérkeztem Kanadába egy hosszabb pihenőre. Hamarosan evangéliumi keresztyének látogattak meg. Hogyan tudhatták meg, hogy érdeklődöm Isten beszéde felől? A nevemet a HCJB Radio-adótól kapták meg, amivel a múltban kapcsolatom volt. És bár nagyon elragadónak találtam a beszélgetést velük, mégsem adtam magam teljesen nekik. Nem akartam egy újabb teológiai rendszerbe belekerülni, mint amiben sok évig vergődtem, és amelybe beleszülettem, és növekedtem, közel 40 évig.

Imádkoztam az Úrhoz, hogy adjon testvéreket, akikkel össze tudnék jönni, hogy ne legyek ennyire egyedül.....Ismertem az apostolok cselekedeteit, és az első keresztények példáját: »És foglalatosok valának az apostolok tudományában és a közösségben, a kenyérnek megtörésében és a könyörgésekben. (ApCsel 2,42). » És megkérdem magamtól: Vajon a keresztények ma is összegyűlnek, hogy megemlékezzenek róla és várják e az Ő visszatérését? Isten, aki a lelkemet megmentette, biztosan megmutatja azt is, hogy hol vannak a gyermekei.

A felejthetetlen találkozás

Montréal-i vezetőim felhívtak, hogy meghívjalak egy helyettesítési munkára, Rouyn-i teológiára. Haboztam, hogy elfogadjam. Főleg azért mert nem szerettem ezt a részét az országnak, aminek a fővárosába hívtak. Aztán csak elfogadtam mivel csak néhány hónapról volt szó.

A tanítások az « Egyházzól » szóltak. Minden könyv anyagot biztosítottak, hogy felkészülhessem az órákra. Amikor elkezdtem a készülődést, csak a saját Bibliámat használtam, és be kell vallanom, hogy nehezemre esett a saját tanulmányaimat is megérteni, mivel ellentétben állt azzal, amit a Teológián tanultam a hierarchikus egyházzól, amelyiknek a részét képeztem még. De soha nem vizsgáltam még ezt a témát. Hogy bemutassam a tanítást, rögzítettem a néhány interjú szöveget, amit az utcákon vettem fel. Ezeket hallgatták meg.

Egy nap aztán az újságban olvastam, hogy egy tévéműsor is bemutatta ezt a témát: »Az egyház ».Felvettem, hogy megmutathassam a tanulóknak, hogy amit én tanítok, azzal mások is foglalkoztak. Nagyon egyszerű magyarázatokat adott ez az evangélista, és ezért én is ezt próbáltam átadni az órák során, tehát felvettem a kapcsolatot ezzel az emberrel, megköszönvén neki a segítséget és meghívtam, hogy találkozhassunk.Eljött hozzám, és ekkor ismertem fel, hogy ő is úgy ismeri az Urat, mint személyes megváltóját. Többször eljött a zárdámba, és egy nap elhívott magához, hogy együtt töltsünk néhány órát vasárnap. Ez volt az első alkalom, hogy részt vehettem az első alkalommal: »Úr vacsorán

». Már olvastam a Bibliámban, hogy ezt az első keresztények hogyan tették és szerettem volna tudni, hogy teszik e ezt még ma is. Ahogy részt ezen a gyűlésen az első alkalommal, felismertem, hogy a Biblia más helyeken is ír erről (1Kor 11,26). Mert valamennyiszer eszitek e kenyeret és isszátok e pohárt, az Úrnak halálát hirdessétek, a míg eljövend.

Isten válaszolt az imáimra, testvérekhez vezetett, akik összegyűltek az Ő nevében, hogy megemlékezzenek róla, amíg eljő.

Felmerülnek kérdések:

Amikor meg lettem mentve, megkérdeztem magamtól, hogy járjak e ugyanabban a vallásban, amiben felnőttem. És többen is feltették nekem ugyanezt a kérdést: »miért ne lehetne folytatni a katolikus egyházban, miután megvan az üdvbizonyosságunk«. Mindenkinnek meg kell keresnie Isten igéjébe erre a választ, az Úr válaszát erre a nehéz kérdésre. Így én is ezt tettem. És, leírván mint egy lelki feladat, probáltam megtalálni Isten vezetését, hogy ezután ezzel másokat is tudjak segíteni hasonló helyzetben.

Isten kettős válasza

Két rész jött fel a lelkemben kezdetektől fogva, és ez adott új irányítottságot az életemnek. Az első: »Ne legyetek hitetlenekkel felemás igában; mert mi szövetsége van igazságnak és hamisságnak? vagy mi közössége a világosságnak a sötétséggel? És mi egyezése Krisztusnak Béliállal? vagy mi köze hívőnek hitetlenhez? Vagy mi egyezése Isten templomának bálványokkal? Mert ti az élő Istennek temploma vagytok, a mint az Isten mondotta: Lakozom bennök és közöttük járok; és leszek nékik Istenök, és ők én népem lesznek. Annakokáért menjetek ki közülök, és szakadjatok el, azt mondja az Úr, és tisztátalant ne illessetek; és én magamhoz fogadlak titeket, és leszek néktek Atyátok, és ti lesztek fiaimmá, és leányaimmá, azt mondja a mindenható Úr (2Kor 6,14-18).

Itt látszik, hogy az Úr azt kéri, hogy jöjjünk ki abból a rendszerből, ami neki nem tetszik. De melyik ez a rendszer, ez volt most már a kérdésem. Nekem eddig mindig azt tanították, hogy az én egyházam a legjobb, és aki ezen kívül van, annak nincs üdvössége. Talán a céljuk az volt, hogy ezzel az egyházat a többi elé helyezték?

A második szövegrész: És hallék más szózatot a mennyből, a mely ezt mondja vala: Fussatok ki belőle én népem, hogy ne legyetek részesek az ő bűneiben, és ne kapjatok az ő csapásaiból: Mert az ő bűnei az édig hatottak, és megemlékezett az Isten az ő gonoszságairól. (Jel 18,4-5)

Itt bemutatja Isten a rendszert, amely azt akarja, hogy elváljak tőle, úgy mutatja be, mint aki még mindig vétkezik Isten ellen, mintha nyilakkal üldöznék. De melyik rendszer van ebben a kérdésben? Lehetséges, hogy része vagyok ennek, anélkül, hogy tudnám? Pedig egész életemben gondosan megvizsgáltam az Írások alapján, mindent, amit tettem és mindent, ami voltam, ahogyan az apostolok cselekedeteiben is olvassuk, a Bérei keresztényekről (ApCsel 17,11) kiről megírták ezt: »Ezek pedig nemesb lelkűek valának

a Thessalonikabeliekénél, úgymint kik bevévük az ígét teljes készséggel, naponként tudakozva az írásokat, ha úgy vannak-e ezek.» Tehát elkezdtem az Írásokat, hogy megtudjam, hogy amit tanítottak nekem, egyezik-e Isten szavával. És mit találtam? Röviden a következőkben összefoglalom:

Üdvbizonyosság

Ez volt az első kérdés, az üdvbizonyosság! Az Egyház azt tanította, hogy mielőtt meghal, senki nem lehet biztos, hogy a mennybe kerül. És majdnem, hogy üldözték azokat, akik az ellenkezőjét állították. Isten ígében azonban ezt olvassuk: „Bizony, bizony, mondom néktek: aki hallja az én ígémet, és hisz abban, aki elküldött engem, annak örök élete van; sőt ítéltre sem megy, hanem átment a halálból az életbe.” (Jn 5,24) Bizony, bizony mondom néktek, hogy a ki az én beszédemet hallja és hisz annak, a ki engem elbocsátott, örök élete van; és nem megy a kárhozatra, hanem általment a halálból az életre. Tehát Isten az mondja, hogy hinnünk kell az ő fiában az üdvösségért. Igen! Tudd meg, hogy akkor örök életed van. ÉN is ezt tettem, megbántam a bűneimet és Krisztusba munkájába helyeztem a hitemet. És így tudom, hogy meg vagyok váltva. Az emberi teológiák azt állítják, hogy nem, te nem lehetsz biztos ebben. Senki sem lehet biztos ebben. Kinek van igazsága? -- természetesen Istennek. Ez az igazság, hogy bizonyosságunk lehessen, az üdvösségre, mivel ezeket Isten az ígében írja le.

A bűnök bocsánata

Egy másik téma, amiben úgy tűnt, hogy nincs összhangban a Bibliával, ez a BŰNÖK BOCSÁNATA. Az emberiség legnagyobb problémája oldódik meg, ha meglátjuk, hogyan nyerhetünk bűnbocsánatot, és ez, hogy csak Jézus az egyedüli, aki képes ezeket megbocsájtani.

Ami engem érint, mindent megtettem azért, hogy ez a biztonság velem legyen, a békesség, tehát alávettem magam mindennek az egyházban. Minden héten, miután lelkiismeretemet megvizsgáltam, elmentem gyónni egy másik paphoz. ÉS feloldozást kaptam, az elégtételt is megcsináltam, még tettem is hozzá több imát, amit gondoltam, gyakran imádkoztam, kezeimet kereszt alakban felemelve. ÉS ennek ellenére, az az érzésem volt, hogy nem mondtam el minden bűnömet és vizsgálgattam, hogy mi maradhatott még a szívemben és amit talán elfelejtettem meggyónni. Milyen kínok! Sohasem voltam biztos, hogy a bűneim valóban megbocsáttak.

Amikor megismertem Jézust, békét találtam, a valódit, amiről a Biblia tanít: »Megigazulván azért hit által, békességünk van Istennel, a mi Urunk Jézus Krisztus által» (Róm 5,1), és «Erről a próféták mind bizonyosságot tesznek, hogy bűneinek bocsánatját veszi az ő neve által mindenki, a ki hiszen ő benne (ApCsel 10,43).

Ezek a szavak Isten beszéde, akár Péter vagy Pál szavából, vagy tollából vannak, akiknek Jézus ezt mondta: »A kiknek bűneit megbocsájtjátok, megbocsáttatnak azoknak; a kikéit megtartjátok, megtartatnak (Jn 20,23).

Nem azt kéri Péter, hogy személyesen hozzá menjenek meggyónni a bűneiket. Hogyan taníthaták tehát azt nekem, hogy a bűnök megvallása egy másik embernek Istentől rendeltetett? Jézus azt kérte az apostoloktól és a tanítványaitól, hogy hirdessék az evangéliumot, hirdetve azt is, hogy a bűnök meg lehetnek bocsájtva: »Eszetekbe juttatom továbbá atyámfiak, az evangéliumot, melyet hirdettem néktek, melyet be is vettetek, melyben álltok is. Amely által üdvözültök is, ha megtartjátok, a minémű beszéddel hirdettem néktek, hacsak nem hiába lettetek hívőkké. Mert azt adtam előtökben főképpen, amit én is úgy vettem, hogy Krisztus meghalt a mi bűneinkért az írások szerint, és hogy eltemettetett, és hogy feltámadott a harmadik napon az írások szerint. » (1 Kor15.1-4).

Tehát az Evangélium bebizonyítja, hogy ha Krisztushoz jövünk, bűneink megbocsáttatnak, annak aki hisz Benne, az üdvösségért. A bűneim megbocsáttattak! Néha előjön egy kétség, hogy mégsem, de akkor ezt mondom: Az Úr mondta, és neki igaza van, Ő ad biztonságot, és ez elég nekem. És így már béke van a szívemben.

Kornéliusz tapasztalata

Ebbe Kornéliuszt is belevehetjük. Akiről az apostolok cselekedete írja: » Jámbor és istenfélő egész házanépével egybe, ki sok alamizsnát osztogat vala a népnek, és szüntelen könyörög vala Istennek « (ApCsel 10,2) hogy az Istennek angyala beméne őhöz, és monda néki: Kornélius! Ő pedig szemeit reá függesztve és megrémülve monda: Mi az, Uram? Az pedig monda néki: A te könyörgéseid és alamizsnáid felmentek Isten elébe emlékezetnek okáért. Most azért küldj Joppéba embereket, és hívasd magadhoz Simont, ki nevezetik Péternek ... és te és házadnépe megmenekül (ApCsel 11,4).

Tehát láthatjuk, hogy az evangélium szavának hallásán kellett, hogyha meg akart menekülni. Ha Kornéliusz megkaphatta a megmentő evangéliumot, az ő bűnei is megbocsáttattak. Mekkora megkönnyebbülés! Megnyerni a bűnök bocsánatát, nem egy vége-láthatatlan ima által, sem az áldozatok és a vallásos tettek által...de a Krisztus munkájába vetett hit által. »Azért legyen néktek tudtotokra, atyámfiak, férfiak, hogy ez által hirdettetik néktek a bűnöknek bocsánata: És mindenekből, a mikből a Mózes törvénye által meg nem igazíttathattatok, ez által mindenki, a ki hisz, megigazul. « (Apcsel 13,38-39)

Ha az emberek mást tanítanak, a bűnök meggyónását más bűnös embereknek, hát ezek az dolgok a hamis tanítás kategóriájában vannak, ami Isten szemében egy nagy bűn. És én ezek közül való vagyok. Ennek eredményeként, abbahagytam a gyóntatást, és a gyónást is.

Ingyenes kegyelem

A Biblia szerint, a kegyelem (üdvösség) teljesen ingyenes. Kénytelen voltam csinálni sok dolgot, celebrálást, és imádkozást, hogy biztosítsam a helyemet a mennyben, és ez idő alatt sohasem voltam biztos, hogy Isten színe elé tudnék állni és ez, hűségem ellenére, amit papként és vallásos személyként megtettem. Többször olvastam a Bibliában a következő részt: Mert kegyelemből tartattatok meg, hit által; és ez nem töletek van: Isten

ajándéka ez; nem cselekedetekből, hogy senki ne kérkedjék. (Ef 2,8-9). De mintha a tudatom be lett volna fedve. Egyszerre, hogy megváltattam, de mivel még ugyanúgy folytattam papi munkámat, egy belső hang kérdezgetett: »Miért imádkozod a rózsafüzért? Nem tudod, hogy az üdvösség Isten ajándéka? Egy ajándék. Tehát abbahagytam azoknak dolgoknak a végzését is, amiket megszokásból csináltam, abban a hitben, hogy ezzel megnyerhetem az üdvösséget, vagy jobb helyem lehessen a mennyben. Ha ezeket tettem volna továbbra is, az azt jelentené, hogy Jézus nem tett eleget, nem lenne tökéletes az áldozata. Pedig ezt kiáltotta a kereszten: "Minden elvégeztetett" (Jn 19,30).

Ezért írja Pál apostol: »de egyet cselekszem, azokat amelyek hátam megett vannak, elfelejtve, és azoknak pedig, amik előttem vannak nekik dőlve....(Fil 3,13-14), ekkor már kezdtem nagyon megkedvelni Jézust, mint személyt, ki segít nekem a növekedésben és nem a múltbeli dolgokat nézi. »Mert Isten kegyelmi ajándéka pedig az örök élet Jézus Krisztusban (Róm 6,23).

Ha az ingyenes kegyelemre alapozunk, megértettem egyidőben, hogy azok a cselekedetek: elnézőnek lenni, imákat ismételni, jócselekedeteket tenni, kilencedet, zarándokutakat. Mind el kell hagyni, félretenni, mert ezzel nem nyerhető meg a Isten kegyelme, sem a menny. Isten azt mondja: És mi mindnyájan olyanok voltunk, mint a tisztátalan, és mint megfertéztetett ruha minden mi igazságaink, és elhervadánk, mint a falomb mindnyájan, és álnokságaink, mint a szél, hordának el bennünket! »Ezzel együtt megértettem, hogy Isten kegyelme nem megvásárolható, és nincsen semmi olyan tett, amivel elérhetnénk az üdvösséget, aminek eredménye az üdvösség lenne ».Mert az Ő alkotása vagyunk, teremtve Általa a Krisztus Jézusban jó cselekedetekre, a melyeket előre elkészített az Isten, hogy azokban járjunk. » (Éf 2.10) Nem a jócselekedeteink által vagyunk tehát megváltva, hanem miután megváltattunk, Isten akaratában kell tennünk a jó munkát.

Misézés

Egyik ceremónia, amit gyakran tettem, a szentmise. Arra tanítottak, hogy a mise: »Kálvárián történt áldozat megújítása, nem véres módon, az élők és holtak bűneinek bocsánatára.

Ezért akartam a Római Egyház papja lenni, hogy misét mutathassak be és hogy megbocsáttasson minél több bűn. De ahogy olvastam a Bibliát, rájöttem, hogy a mise definíciója ellenmond Isten Igéjének, minden egy részében.

Egyszer és mindenkorra

A zsidó levélen elmélkedve és azon, hogy Jézus áldozata «nem helyettesíthető »Megragadta a figyelmemet: »egyszer és mindenkorra » Írva van: Mert ilyen főpap illet vala minket, szent, ártatlan, szeplőtelen, a bűnösöktől elválasztott, és a ki az egeknél magasságosabb lőn, akinek nincs szüksége, mint a főpapoknak, hogy napról-napra előbb a saját bűneiért vigyen áldozatot, azután a népéért, mert ezt egyszer megcselekedte, maga-magát megáldozván (Zsid. 7,26-27). Az Úr is a főpapokat hozza fel: « Krisztus

pedig megjelenvén, mint a jövődő javaknak főpapja, a nagyobb és tökéletesebb, nem kézzel csinált, azaz nem e világból való sátoron keresztül, és nem bakok és tulkok vére által, hanem az ő tulajdon vére által ment be egyszer s mindenkorra a szentélybe, örök váltságot szerezve. (Zsid. 9,11-12). Nem is, hogy sokszor adja magát áldozatul, mint a hogy a főpap évenként bemegy a szentélybe idegen vérrel; mert különben sokszor kellett volna szenvednie a világ teremtése óta; így pedig csak egyszer jelent meg az időknek végén, hogy áldozatával eltörölje a bűnt. És miképpen elvégezett dolog, hogy az emberek egyszer meghaljanak, azután az ítélet: Azonképpen Krisztus is egyszer megáldoztatván sokak bűneinek eltörlése végett, másodsor bűn nélkül jelen meg azoknak, a kik őt várják idvességökre. (Zsid. 9,25-28). És legvégül a 10. fejezet is írja: «A mely akarattal szenteltettünk meg egyszer s mindenkorra, a Jézus Krisztus testének megáldozása által..... Mert egyetlenegy áldozatával örökre tökéletessékké tette a megszenteltek.» (Zsid. 10,10-14).

Mindez azt mutatja, hogy Jézus Krisztus áldozatát nem lehet megújítani, sem ismételni, mert ő tökéletességig vitte, hogy a bűneink is teljesen eltöröltessenek. De az ember erősködik: »Meg kell újítanunk «Isten azt mondja: A Fiam már megtette, egyszer és mindenkorra. És kinek van igaza? Természetesen Istennek. És az emberek nagy vétket követnek el, ha Isten ellenére ismételni, vagy megújítani akarják ezt. Mivel Isten tökéletességre vitte EGYSZER ÉS MINDENKORRA!

Megemlékezés az Úrról

Tapasztalatból tudom, hogy ez a »megújítás « sok pénzt hoz annak, aki celebrálja a misét. De az Úr nem e azt mondta, hogy « tegyétek ezt az én emlékezetemre »? Ez igaz, és pont ezért gyűltek össze az első keresztények, hogy megemlékezzenek. A hétnek első napján pedig a tanítványok egybegyűlvén a kenyér megszegésére (ApCsel 20,7). De íme! Ez az « Úrvacsora « volt, amit tettek, hogy az Úrról emlékezzenek. « Mert valamennyiszer eszitek e kenyeret és isszátok e pohárt, az Úrnak halálát hirdessétek, a míg eljövend.» (1 Kor 11.26). Ma is, amikor azokkal a keresztényekkel voltak, akik Jézus Krisztusban vetett hitükről tettek tanubizonyságot, és megkeresztelkedtek, minden vasárnap összejönnek, hogy megemlékezzenek a Szabadítóról részt vevén az « Úrvacsorán »

És pont ezeken az « Úrvacsorai alkalmakon », amire meghívtak, ismerhettem meg, mit is jelent, vagyis kik, az igazi megváltottak. És ezután megláthattam, hogy milyen nagy örömmel jöttek össze, hogy magasztalják Isten és hálákat adjanak neki és imádják őt. Ez az alkalom nemcsak azért lett, hogy a bűnök meg legyenek bocsájtva, hanem azért, hogy mivel a bűnök meg lettek bocsájtva Jézus Krisztus által, aki a kálvárián kiontott vére által kifizette a bűnök árát. Így a megváltottak minden bűne el lett rendezve.

Mekkora különbség van a mise és e között. A mise azért lett megalkotva, hogy a bűnök megbocsássanak. De a Biblia azt mondja: «És csaknem minden vérrel tisztítatik meg a törvény szerint, és vérontás nélkül nincsen bűnbocsánat.» (Zsid 9,22). Mivel a mise « vér-nélküli », így megértettem, miért is nem történik meg ezáltal a bűnök bocsánata. És ha az egész örökkévalóságig is miséket tartunk, akkor sem lesznek a bűnök ezáltal megbocsájtva. De ráadásul Isten ítélete alá kerülünk az örökkévalóságra.

Elképzelhetjük, mennyire hálás voltam az Úrnak (az ő személyének), az ő kálvárián elvégzett munkájáért, melyet értem tett, és tökéletes áldozata által EGYSZER és mindenkorra elvégezte ezt (Zsid 10,17).

Nem helyettesíthető áldozat

Annak ellenére, hogy úgy éreztem értem és átélem a bűnök bocsánatát, és személyesen kapcsolatban vagyok az Ő személyével, mégis olyan volt, mint egy « betolakodó » velem szemben. Tudván azt is, hogy ő szabadított meg, folytattam azokat a dolgokat, áldozatokat, magamon hordván a papi ruhát, az emberek előtt, mint pap. De ugyanakkor ez idő alatt egy újabb Ige hasított belém: »De ennek, minthogy örökké megmarad, változhatatlan a papsága. Ennekokáért ő mindenképpen idvezítheti is azokat, a kik ő általa járulnak Istenhez, mert mindenha él, hogy esedezzék érettök.(Zsid 7,24-25). Isten éppen azt mondta nekem ezzel, hogy egyetlen pap van csak, egy az én Fiam! És az ő áldozata nem alakítható és adható át másnak. De akkor az emberek teológiája hogyan lehetséges: »Papok kellene nekünk, csináljunk »Kinek van igaza? - természetesen Istennek!

A megmentettek áldozata

Amikor visszavontam az emberi áldozatokat, elkezdtem megérteni a tervet, amit Isten készített minden hívőnek, azt akarta, hogy EGYEK legyünk Krisztussal és Krisztusban, ebbe beleértve Fiának áldozati voltát az égben. »Ti magatok is, mint kövek épüljétek fel lelki házzá, szent papsággá, hogy lelki áldozatokkal áldozzatok, amelyek kedvesek Istennek a Jézus Krisztus által (1 Pét 2.5).

Ez azt jelenti, hogy minden hívő, mindazok akiket a Jézusba vetett hit által megszabadított, legyenek férfiak, nők vagy gyerekek....mind Jézus családjának tagjai vagyunk, lelki értelemben.

Fentről az aljaig megtévesztve!

A következő állítás volt előttem: «Hogyan lehetséges, hogy annyi pap, püspök, és a pápa is, akiknek annyira nagy befolyásuk van a társadalomban, mind meg legyen tévesztve? »Érthetetlen volt előttem! Ezek az emberek mind az emberek jólétéért küzdöttek, szerte a világban. De ami engem illet, meg voltam győződve, ebben a vallásban szolgáló papként, a Biblia szerint nem voltam Isten gyermeke, akkor sem, ha papként szolgáltam, az áldozatok, amit bemutattam, azok is emberi rendelésre történtek, nem Istentől származtak. Papnak felszenteltek, mert meg voltak keresztelve. Ha nem lettem volna megkeresztelve, nem lehettem volna pap. A keresztelés, ami kisbaba koromban történt, a vallás szerint kereszténnyé tett. Később megtudtam, hogy ezáltal a keresztelés által válunk « Isten gyermekévé ». De most már tudom, hogy nem válhatunk Isten gyermekévé, semmilyen szertartás vagy emberi cselekedet révén, hanem hit által, amit Jézus Krisztusba vetünk (Jn 1,12-13). Tehát, ha a keresztelő nem tett Isten gyermekévé, akkor mire szolgáltak a többi szentségek, amit kaptam és később kaphattam volna? Ha felszenteltek volna püspöknek, az sem használt volna túl sokat, még papként sem.

A hívők keresztsége

Az Úr Jézus kérte, hogy mindaz, aki benne hisz, tegyen tanúságot a hitéről nyilvánosan (Mk 16,16). Ez az Isten által elfogadott megvallás a bemelegítés (víz alá merüléses keresztség) által valósul meg. A keresztség mindenki előtt megmutatja, látható módon, ami a láthatatlanban történik a lelkünkben, mikor Isten megszabadít minket. Ez egy szertartás, ami kifejezi identitásunkat Jézussal, az Ő halálában, és az ő feltámadásában. A keresztség nem vált meg, ez csak bemutatja látható módon, hogy mi történik, amikor megszabadulunk. Az emberek azt mondják: Meg kell keresztelkedni, hogy életet kapjunk Istentől. Isten pedig ezt mondja: Nem, a megváltás ingyenes, mindannak, aki megbánja bűneit és hisz Jézusban. Kinek van igaza? -- természetesen Istennek.

Ez a kőszikla Krisztus

Megvádoltak azzal, hogy elvesztettem a hitemet a pápában! Ahogyan vártam is, de Isten Igéje a segítségemre volt. Úgy tanítottak, hogy a pápa az egyház látható feje, és Krisztus volt a láthatatlan vezető. És ezt bebizonyítván a Mt 16,18-ot idézték, ahol Jézus beszél Péterhez: »De én is mondom néked, hogy te Péter vagy és ezen a kősziklán építem fel az én anyaszentegyházamat, és a pokol kapui sem vesznek rajta diadalmat. És néked adom a mennyek országának kulcsait, és amit megkösz a földön, a mennyekben is kötve lesz, és amit megoldasz a földön, a mennyekben is oldva lesz.

De tudom, hogy a «SZIKLA » nem Péter volt, hanem Jézus Krisztus személye. Mert Ő az, aki a «KŐSZIKLA », a «SZIKLA», a «SZEGLETŐ » amire az építők alapozhatnak. Az ószövetségben ez a szimbólum már megjelent, amikor a sivatagban a sziklából fakadt vízforrás a zsidó nép számára. »És mindnyájan egy lelki italt ittak, mert ittak a lelki kősziklából, amely követi vala őket és e KŐSZIKLA PEDIG JÉZUS Krisztus volt.« (1 Kor 10.4).

Teljesen tisztává váltak így a dolgok, és ezért elhagytam az Egyházat, amelynek részét képeztem, és a barátaimnak is teljes szabadsággal tudtam válaszolni: »Elvesztettem a hitemet a pápában, de inkább, az a hit, amit a pápába vettem, visszaveszem tőle odaadván az egyház igazi fejének, az egyetlennek és vezetőjének, Jézus Krisztusnak! »

Azóta azt kérem Istentől, hogy minnél embernek nyíljon meg a szeme, a pápának is, és jöjjenek bűnbánattal, ahogyan én is megtettem egy nap, és helyezték hitüket az üdvösségért Jézusban, és az őáltala elvégzett munkába. Egyébként ezért is válaszolta az apostol: Te vagy a Krisztus, az élő Isten Fia.

Ezek a beszédek nem Pétertől származtak, ahogyan az Úr meg is jegyezte (Mt 16,17). Az Atyától jött. Csak a Szentlélek képes arra indítani, hogy vessük a hitünket Jézus Krisztusba az üdvösségünkért. Bárki, aki hallgatja az evangéliumot, a jó hírt, ugyanúgy kell, hogy megvallja Jézust és felismerni: »Te vagy a Krisztus, az élő Isten fia. Ez a hit kijelentése, amit az Úr vár, azok részéről, akik elismerik Őt mint megváltót és Urat. Én megtettem, most Magukon a sor!

Bármi legyem is a pozíciójuk a egyházi ranglétrán, meg kell válaszolnunk Istennek ezt a kérdést személy szerint. Mit gondoltok, hogy ki vagyok? Az erre a kérdésre adott válasz meghatározza a lelkünk helyét Isten előtt. Ha ugyanazt a választ adjuk, mint Péter apostol, akkor nem a pápa, hanem Isten gyermekévé válunk. Szerintem abban is biztosak lehetünk, hogy Péterből nem lett pápa. Azt írja a korai keresztényeknek (de ez az összes keresztényre vonatkozik, érvényes): »A köztetek lévő presbitereket kérem én, a presbitertárs, és a Krisztus szenvedésének tanúja, és a megjelenendő dicsőségnek részese;» (1 Pt 5,1).

Az örökkévaló szentsége

Ráadásul, Péter apostol soha nem kérte, hogy neveztessek: »Őszentsége» sem más megnevezésekkel. Amikor még a papságban voltam, sokszor hívtak: tisztelendő atyának, és mennyit címet adtak a többieknek is rang szerint és a ruha szerint, amit hordtak.

Elhagyván az emberek papságát, elvesztettem a jogomat arra, hogy papnak nevezzenek. De így jobb lett! Mert írva van: Atyátoknak se hívjatok senkit e földön; mert egy a ti Atyátok, a ki a mennyben van. Doktoroknak se hívassátok magatokat, mert egy a ti Doktorotok, a Krisztus(Mt 23,9-10). És az emberek folytatják az elnevezéseket: »tisztelendő», »főtisztelendő», »méltóságos uram», stb. de eljutottak odáig is, hogy «Őszentségének» neveztessek, nem tudván, hogy ez az utolsó cím egyedül Istennek adható (2Móz 28,36). Milyen vakmerőség! Mennyi támadás Isten ellen!

A papi cölibátus

Többen a barátaim és kollégáim közül azt gondolták, hogy azért léptem ki, hogy megházasodhassak. Meggyanúsítottak, hogy ez a kívánság rejtőzködik álcázva az Evangéliumi arculat mögött. Meghagytam az Úrnak, hogy foglalkozzon velük és nyissa fel a szemeiket. Ami engem illet, megváltást nyertem, Isten gyermeke lettem a belé vetett hit által, tudtam, hogy Megváltóm, az én Uram minden részét el fogja rendezni az életemnek. És meg is tette. Három évvel később, megismerhettem a későbbi feleségemet, aki egy gyakorlott és tapasztalt keresztény volt.

A házasságról beszélvén, megtudtam Isten ígéjéből, hogy a házasság egy Isten által rendelt állapot, mindenkinek, senki nem képes ezt megakadályozni, anélkül, hogy ezzel ne lenne Isten tervei ellen. »A Lélek pedig nyilván mondja, hogy az utolsó időben némelyek elszakadnak a hittől, hitető lelkekre és gonosz lelkek tanításaira figyelmeztvén. Hazug beszédűeknek képmutatása által, kik meg vannak bélyegezve a saját lelkiismeretükben. A kik tiltják a házasságot, sürgetik az eledelektől való tartózkodást, melyeket Isten teremtett hálaadással való élvezésre a hívőknek és azoknak, a kik megismerték az igazságot.» (1 Tim 4.1-3).

Isten azt mondja: A házasság mindenkinek jó! Az ember válaszol: Nem, a házasság nem jó a papoknak és a vallásukban elvonulóknak. Kinek van igaza? Természetesen Istennek!

Bizonyos dogmák túloznak

Mint pap, elköteleztem magam, alávetni a pápának és azokat a dogmákat tanítani és prédikálni, amelyek elő voltak írva. De amint Krisztus és az Ő igéjének lettem alárendelve, elég gyorsan kiderült, hogy a dogmák nagy része, amit tanítottam, nem található meg a Bibliában, különösen azok, amik Máriára vonatkoznak, Jézus anyjára. Ahogyan hívták: »Istenanya », »Szeplőtelen fogantatás », »Nagyboldogasszony », »minden kegyelem közvetítője », »világ királynője », stb. Ezek a címek kapcsolódnak egymáshoz, de egyik sem található meg a Bibliában.

A kiindulópont ezen címek közül a Isten-anya kifejezésben található, Mária nem volt isten-anya. Mivel Istennek nincs anyja. Jézus anyja lett, igen, Neki, aki Isten fia, emberi alakot öltött Mária méhében. De a teológusok ezért már az isten-anya címet akarták neki adni és hogy legalizálják a cím megadását, szeplőtelen fogantatásnak is nevezték, mondván, az nem lehet, hogy Isten bűnös lelkű anyától szülessen. Tehát ezt találták ki, hogy Mária is bűn nélkül fogant az ő anyja méhében.

A Biblia beszél egy VALAKI-ről, aki bűn nélkül fogadt, de egy Jézus! Mivel a Szentlélek szállt Máriára és így fogant, ahogyan az angyal is kijelentette: »A Szentlélek száll rád és a Magasságbeli ereje árnyékoz meg téged, azért, aki születik is szentnek hivatik, Isten Fiának » (Lk 1,35).

Az angyal beszédei szerint Jézus Urunk az, aki « szeplőtelenül fogadtatott », nem Mária. A Biblia szerint tehát Mária ugyanolyan volt, mint az összes többi ember, aki Ádám bűne óta született, így ugyanúgy a bűnös kategóriába sorolható (Róm 3,23), neki is szüksége volt egy Szabadítóra, ahogyan nekünk és nekem is. Ezt ő meg is értette, amikor kijelentette: »És örvendez az én lelkem az én megtartó Istenemben (Lk 1,47). Ha Mária megváltójának nevezte Jézust, akkor az azt jelenti, hogy neki is szüksége volt a szabadulásra, és arra hogy üdvösséget nyerjen ingyen a bűnbánat és a hite által.

Tehát a kivetkeztetés, hogy Mária nem volt szeplőtlen fogantatás. És ha ez nem így történt, akkor az egyéb címek sem adhatóak neki. Ezek a címek, mint egy emberi filozófia eredményei a Szentlélek ellen, aki minket megvédelmez: »Meglássátok, hogy senki ne legyen, a ki bennetek zsákmányt vet a bölcselkedés és üres csalás által, mely emberek rendelése szerint, a világ elemi tanításai szerint, és nem a Krisztus szerint való» (Kol 2,8).

Egyetlen közvetítő

Ez megint egy Máriának elfogadott cím: »Minden kegyelem közvetítője ». De Isten igéje kimondja, hogy Jézus az egyetlen közvetítő: »Mert egy az Isten, egy a közbenjáró is Isten és emberek között, az ember Krisztus Jézus »(I Tim 2.5).

Tegyétek meg mindazt, amit nektek mond

Nagyon szeretem Máriát. A mi megmentőnk anyja, az Úr Jézus Krisztusé. Ráadásul, ő volt az, bemutatva nekem a fiát, és a szabadítóval kapcsolatba hozta a lelkemet. Azok a beszédek keltették fel a figyelmemet, amit a kánai menyegzőn mondott, nekem személy szerint ez hozta, hogy felfigyeljek Jézusra. Tegyetek meg mindent, amit mond (Jn 2,5). Ez az amit én is tettem. Elkezdtem hallgatni az Úrra, az Ő igéje által, melyek az ő beszédei. Ennek eredményeként mondhatom, hogy LELKEMET MEGVÁLTOTTA, szabad vagyok.

Mária Jézust megmentőjének nevezte, és én is így hívtam őt, megmentőmnek. Mert megismertem őt, mint aki a keresztet hordozta az én bűneimért, aki meghalt helyettem és aki most is él, hogy életet adjon nekem és nektek is. Szeretnétek e ráfigyelni és meghallgatni őt, aztan pedig odaszálni neki magunkat, hogy üdvösséget kapjunk?

A Biblia nem változik

Az utóbbi években, amit az egyházban töltöttem, láttam sok változást, különböző tanításokat, új gyakorlatot... de most, hogy részese lettem Krisztus egyházának, és hátratekintek, örülök, hogy elhagytam egy emberi rendszert, aminek alávetve voltam és annyi zavart keltettek bennem. Ez az amit várhatunk egy emberi szervezettől. Mert ami emberi, az változik!

De Isten igéje nem változik. »Az ég és a föld elmúlnak, de az én beszédeim semmiképpen el nem múlnak. « (Mt 24,35) Megbízván ebben az igében, egy nagy biztosságot is kaphatunk és lelki nyugalmat. Míg hogyha emberi beszédekben bízunk, vagy dogmákban... akkor mindig megmaradhat bennünk egy utóézés, és aggodalom, hogy nehogy átok alá kerüljünk (Jer 17.5).

Vak voltam...és most látok

Megkérdezték tőlem: Miért van az, hogy hosszú éveken keresztül elfogadtál minden tant és most mindet elutasítod? Válaszom: Vak voltam és most látok! Jézus Urunk megnyitotta a szemem- a szívem, mivel megváltott és az értelmem, hogy megérthessem a dolgokat az ő Szentlelke által! Mert meg van írva: »Ha mégis leplezett a mi evangéliomunk, azoknak leplezett, a kik elvesznek: A kikben e világ Istene megvakította a hitetlenek elméit, hogy ne lássák a Krisztus dicsőséges evangéliomának világosságát, a ki az Isten képe.(2 Kor 4.3-4).

Kinyitottam a Bibliámat és hagytam Istennek, hogy felhozza a szívemből azokat a dolgokat, amik rosszak. És a Szentlélek elvégezte a munkáját, így megtudtam a bűneimet, megbántam őket (megbánásra is a Lélek vezetett) és odamentem az én Uram karjaiba, úgy ahogyan voltam! »Közel van az Úr a megtört szívűekhez és megsegíti a sebzett lelket« (Zsolt 34,19). És ugyanez a Lélek mutatta meg, hogy Jézus értem halt meg a kereszten, ahogyan «Pedig betegségeinket ő viselte és fájdalmainkat hordozá és mi azt hittük, hogy ostromoztatik és kínoztatik Istentől! És ő megsebesítettett bűneikért, megrontatott a mi vétkeinkért, békességünknek büntetése rajta van, és az ő sebeivel gyógyulánk meg. « (Ézs 53.4-6).

Senki nem szeretett ennyire!

Ezt is megértettem, hogy Isten mennyire szeretett engem, annyira, hogy érettem adta az ő életét (Jn 15,13 és Róm 5,8). Nem tudtam ellenállni ennek a nagy szeretetnek, megbántam a bűneimet és megvallottam, meghívtam az Úr Jézus, hogy lépjen be az életembe és odaadtam neki az irányítást. Nem tehetnéd meg te is?

Meghívás

Így történt az üdvösségre való meghívásom: "Mert azt, a ki bűnt nem ismert, bűnné tette értünk, hogy mi Isten igazsága legyünk ő benne."(2 Kor 5.21).